

Allerfærligste, vi fra vort Standpunkt kunde udtale ligeoverfor Udlandet, at Fællesforfatningen for Monarkiet eller for Danmark-Slesvig var saaledes brudt, at den danske Rigsdag igjen maatte overtage hiin abnorme Stilling. Ibet man saaledes kommer ind paa at benytte Noget, der er sagt med Hensyn til et saadant muligt Nødtilfælde, kommer man til at berøre det, der altid skaber os Vanskeligheder, det, at man siger: Der er en Bestræbelse hos den danske Rigsdag til at være mere, end den er; den er visseelig en Repræsentation for den langt overveiende større Deel af Monarkiet, men dog kun for en Deel af Monarkiet; den vil være mere, den vil fungere som Repræsentation for hele Monarkiet. Det er den Behovsbredelse, man gjør os, og denne Behovsbredelse svækkes sandelig ikke, naar man bruger en saadan Beviisførelse for at godtgjøre, at vi have Ret til at indgive Adresser om almindelige Anliggender. Hvad der ligger i Argumentationen; det ligger ogsaa i Udførelsen, thi det er jo det, som er klart ved denne Adresse — uden at jeg her skal gaae ind paa det Enkelte af Indholdet — at den beskæftiger sig ikke engang alene med Kongerigets Forhold til Fællesforfatningen — allerede den første Gang, her var Tale om denne Adresse, hittedes det, at der i denne Henseende kunde opstaae et Tilfælde, hvor der muligen blev en Ret til at indgive en saadan Adresse — men den beskæftiger sig med andre Landsdeles Forhold til Fællesforfatningen, den kommer just ind paa det, hvorpaa jeg troer, vi allermindest ere berettigede til at komme ind. — Hvad man ellers har anført for at godtgjøre, at vi her ere paa et Omraade, hvor vi retligt kunne bevæge os, er, synes mig, endnu svagere. Man har beraabt sig paa, at ved tidligere Interpellationer i en enkelt Deel af Rigsdagen har Ministeriet indskrænket sig til aldeles ikke at inblade sig paa en Forhandling om Monarkiets Anliggender eller give Oplysninger derom, hvorimod det ikke udtrykkelig har afvist eller betegnet som ulovlige de Motiveringer af Interpellationerne, som havde fundet Sted. Det er dog et meget svagt Argument, at Regjeringen har vist dette Maadehold ligeoverfor Interpellationer, som den vidste vare fremgaaede af

god og ærlig Villie, om den end ikke kunde finde dem berettigede. — Tilfaldst har man endogsaa beraabt sig paa, hvad der er foregaaet og er blevet sagt paa Valgtribunen, hvor Rigsdagsmænd ere valgte. Men indeholder dette noget Beviis paa Omfanget af vor Kompetence, hvad vi der kunne have sagt? Kan man af, hvad der htyres af den Enkelte, der vil vælges til en Forsamling, drage et Beviis for, hvad Forsamlingen selv er berettiget til at beskæftige sig med? Forresten vil jeg ikke frakende hine Udtalelser deres Betydning. Uden at tillægge os selv nogen Besvielse til at udtale os om Fællesmonarkiets Anliggender kan det være meget ønskeligt at vide, hvorledes en Folke- eller Landsthingsmands Overbeviisning i denne Henseende stiller sig, allerede af den meget gode Grund, at Folkethingsmændene for sig og Landsthingsmændene for sig udgjøre to meget store Valgkorporationer for Fællesmonarkiets Repræsentation. Altsaa, forsaavidt jeg som Landsthingsmand er Valgmand til Rigsraadet, kan man have meget god Grund til at spørge mig om, med hvilken politisk Overbeviisning med Hensyn til hele Monarkiets Stilling og Kongerigets Stilling i Monarkiet jeg vil udøve den mig som Valgmand tilkommende Funktion. Der kan være god Grund til at udtale sig derom; men med Hensyn til vor Kompetence følger deraf slet Intet.

Hvad jeg nu her har sagt, har ved Begyndelsen af de foregaaende Forhandlinger fundet en meget stærk og klar Anerkjendelse fra en Side, hvorfra det neppe skulde ventes, nemlig fra den ærede Ordførers Side. Hvad sagde han nemlig om Adressens Betydning? Han sagde, at det ikke vel kunde være eller vilde blive saaledes, at den fik nogen egentlig politisk Virkning og Betydning, eller noget Egenende sagde han. Men naar en Adresse fra en ikke raadgivende, men lovgivende eller fra en Deel af en lovgivende Forsamling ikke har den Betydning, som ellers maatte følge af Forsamlingens lovgivende Karakter, da er den ikke voxet paa den rette Grund, da er den ikke udspunden af en fuldkommen Berettigelse. Det er dette, jeg siger med den fuldeste Overbeviisning, ved Siden af, at jeg, som jeg allerede før har sagt, men maaffee maa gjentage,